

de interesser og de forpligtelser, som vi alle har som medlemmer af FN.

Et meget alvorligt problem er imidlertid opstået, fordi nogle medlemsstater har nægtet at deltage i omkostningerne ved UNEF og ONUC. Som følge heraf står De forenede Nationer overfor finansielle vanskeligheder som, dersom de ikke overvindes, afgjort vil bringe den naturlige vækst i FNs virksomhed i fare. Vi har i år set, at en konsoliderings og opholdelsespolitik er indført af økonomiske årsager. Dette viser betydningen af en løsning af de fredsbevarende operationers finansielle bivirkninger.

Den ulykkelige mangel på enighed om finansiering af de fredsbevarende operationer skyldes juridiske og politiske synspunkter. Disse er der ret ofte redegjort for, og jeg skal ikke gå i detaljer. Nogle medlemmer hævder det synspunkt, at Sikkerhedsrådet alene er ansvarlig for beslutninger om fredsbevarende operationer, og mener, at udgifter, som hidrører fra disse, for så vidt rådet ikke har taget en beslutning, ikke falder ind under bestemmelserne i pagtens art. 17, § 2. Andre lande, deriblandt mit eget, indser, at der kan være tvingende grunde for generalforsamlingen til handling, dersom sikkerhedsrådet ikke er i stand til at træffe en beslutning. Disse lande har fået støtte for deres synspunkter og i deres bestræbelser for at opretholde freden i Det mellemste Østen i den kendsgerning, at Den internationale Domstol anser de til UNEF bevilgede udgifter for at være organisationens udgifter i art. 17, § 2's betydning.

Det vil ikke blive muligt for 18. samling

at tilvejebringe enighed om en formel for finansieringen af fredsbevarende operationer. Den arbejdsgruppe, der er nedsat til at undersøge FNs administrative og budgetmæssige fremgangsmåder beskæftiger sig stadig med dette problem, og for øjeblikket kan vi ikke vente nogen vejledning fra denne gruppe. Under disse omstændigheder er det min delegations opfattelse, at vi endnu en gang skal benytte den formel, som indeholdtes i resolutionen om UNEF's finansiering på 4. ekstraordinære samling i juni 1963; men denne var ikke tænkt som en permanent men en *ad hoc*-løsning.

Det er De forenede Nationers primære opgave at opretholde den internationale fred og sikkerhed, og denne kendsgerning kan vi ikke ignorere. Ved det danske bidrag til UNEF-specialfonden og ved at stille et dansk kontingent til rådighed for FNs opgaver i Det mellemste Østen, har vi dette formål og også en følelse af forpligtelse for øje.

I en udtalelse den 12. december 1963, efter at der var opnået et kompromis om en finansieringsresolution, gav hr. Ole Bjørn Kraft på den danske delegations vegne tilslutning til ændringerne i den oprindelige canadisk-skandinaviske resolution, men sagde, at han ville have foretrukket den førstnævnte. Et rimeligt kompromis var imidlertid bedre end intet resultat. Han erklærede videre, at den danske delegation accepterede de finansielle forpligtelser som fremgik af resolutionen, dog med forbehold af folketingets godkendelse af det frivillige bidrag.